

HZ.PEYGAMBER'İN HAYATI-1-

<"xml encoding="UTF-8?">

Hız. Muhammed (s.a.a): "Öyleyse benim sözlerimi dinle!"

Utbe: "Buyur; seni dinliyorum."

O zaman Peygamber-i Ekrem (s.a.a): "Fussilet suresini" tilavet etmeye başladı.

"Ha mim (Bu Kur'an) Rahman ve Rahim'den indirilmiştir. Bilen bir kavim için, ayetleri (çeşitli biçimlerde, birer birer) asıllar halinde açıklanmış Arapça Kur'an (veya okunan) kitaptır; Bir müjde verici ve bir uyarıcı-korkutucu olarak. Ama onların çoğu yüz çevirdiler. Artık onlar dinlemezler.

Ve (Müşrikler) derler ki: "Bizi kendisine çağırmakta olduğun şeye karşı kalplerimiz bir örtü içindedir, kulaklarımızda bir ağırlık, bizimle senin aranda da bir perde vardır. Artık sen, yapabileceğini yap, biz de gerçekten yapıyoruz." De ki: Ben, ancak sizin benzeriniz olan bir beşerim.

Bana yalnızca, sizin ilahınızın bir tek ilah olduğu vahyolunur. Öyleyse O'na yönelin ve O'ndan mağfiret dileyin. Vay haline o müşriklerin." Ki onlar, zekatı vermeyenler ve onlar ahireti inkar edenlerdir. Gerçek şu ki, iman edip salih amellerde bulunanlar ise; onlar için kesintisi olmayan bir ecir vardır."

Ta "Secde" ayetine kadar okudu, onu da okuyup, secdeyi yerine getirdi. Bu müddet içerisinde

Utbe, gözlerini ve dikkatini o hazrete dikmiş durumdaydı.

Sonunda Resul-i Ekrem (s.a.a) buyurdu:

"Ey Velid'in babası, şüphesiz ki Allah'ın ayetini işittin, şimdi kendin hakemliğini yap..."

Utbe, Allah'ın ayetlerini işitmekle ne söyleyip anlatacağını tamamiyle unuttu, elemli ve ızdıraplı bir şekilde geriye döndü ki dostları: "Allah (c.c)'a yeminler olsun ki, Velid'in babası ruhiyesini kaybederek yolundan dönmüş" dediler. Utbe onların arasında oturunca itiraf ederek: "Doğrusu ben, öyle kelimeler işittim ki, bu zamana kadar kulağıma değmemişti. Allah (c.c)'a yeminler olsun ki, Muhammed (s.a.a)'ın sözü ne şiiirdir, ne sihirdir, ne de cadı!

Ey Kureyş'in ileri gelenleri, benim sözlerimi dinleyin ve onu uygulayın. Bu şahıstan elinizi çekip,

ondan uzaklaşın, zira Allah (c.c)'a andolsun onun sözlerinde büyük haberler var. Eğer Muhammed (s.a.a) araba mağlup olacak olursa, bunu sizlerden başkası yapmış demektir. Eğer o araba musallat olacak olursa, her ne eline geçirecek olursa, o sizin olacaktır. Onun tüm izzeti, yüceliği size zıt olacaktır ve sizler onun yanında en değerli halk olacaksınız. Kureyş reisleri, Utbe'nin sözlerini işitince: "Ey Velid'in babası! Allah (c.c)'a yeminler olsun ki Muhammed (s.a.a) diliyle seni büyülemiş" dediler.

Utbe: "Bu, benim görüşümdür, siz nasıl biliyorsanız öyle yapın."

Kureyşliler bu aciz planlarına devam, yine bir kısım ileri gelenlerini Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'ın yanına gönderdiler, onlarda geçmiş sözleri tekrar ettiler. Şayet Hz. Muhammed (s.a.a)'ın sırlarla dolu kalbine bir yol açabilsinler ve böylece onu avlayabilsinler. Ama o hazret, onlara cevaben şöyle buyurdular.

"Size sunduğum ve önerdiğim şeyler sizin mal ve servetinize yetişmek amacıyla değildi ve sizin içerinizde bir izzet ve şerafete ulaşmak içinde değildi ve sizlere hükümlanlık amacıyla da değildi. Bilakis Yüce Allah beni, size Peygamber olarak seçti ve bana kitap indirerek sizleri Allah (c.c)'a itaat etmeniz için, uyarmamı istedi, Azgınlık ve itaatsizlik yapmaktan korkutmamı istedi, ben Allah (c.c)'ın emirlerini sizlere ulaştırdım ve sizlere nasihatta bulundum. Eğer bana iman getirerek davetimi kabul edecek olursanız dünya ve ahiret saadetine kavuşacaksınız, ama kabul etmeyecek olursanız, Allah (c.c)'ın takdir ve izniyle sizin karşınızda Allah (c.c), sizinle benim aramda hakemlik yapana dek sabır ve mukavemet edeceğim."

Ailevi Baskılar

Kafir ve müşriklerin Resul-i Ekrem (s.a.a)'ın şahsına karşı yapmış oldukları baskılar etkili olmadı, bu yüzden onun muhterem ailesine karşı, baskılara başladılar, ilk olarak Hz. Muhammed (s.a.a)'i amcası Ebu Talib'e şikayet ederek: "Senin kardeşinin oğlu, bizim ilahlarımızı kötülemekte, bizim rüyalarımızı aptallık olarak değerlendirmekte ve bizlerin muhabbetli, birlik ve beraberlik bağlarımızı parçalamakta. Ya onu bu yoldan alı koyup dönderiniz veya Kureyş kabilesinden çıkarılsın." Ebu Talip onların sözlerini işittikten sonra tam bir katiyetle cevap verdi:

Bir müddet sonra, ikinci bir kez Ebu Talibin yanına gelerek, geçmiş konuşmalarını tekrar ettiler. Ondaki Hz. Muhammed (s.a.a)'i Velid b. Muğeyre'nin oğlu Emmare'nin yerine ona vermesini istediler ve onlar şöyle söylediler: "Aile yönünden şerefetli olan, güzellikte, cesaretle,

konuşmada, Kureyş'in en güzel gencini Muhammed (s.a.a)'in karşılığında sana vermekteyiz.

Ebu Talib cevaben: "Allah (c.c)'a yeminler olsun ki, insafli davranmadınız. Siz çocuğunuzu yiyirip, içirip, koruyup, terbiye etmem için bana vermektesiniz, karşılığında kardeşimin oğlunu öldürmek için istemektesiniz! Bilmiyor musunuz yavrusunu kaybetmiş anne deve, başka bir yavruyla sevinmez ve kabul etmez!..."

Bir kez daha Kuryeşlilerin planları suya düşmesine rağmen, yine de hile ve şeytanlıktan geri kalmadılar. Fazla bir müddet geçmemişti ki üçüncü bir kez yine Ebu Talib'in yanına gelerek sinirli ve hiddetli bir şekilde: "Artık sabrımız tükendi. Artık biz kardeşinin oğlu dedelerimize dil uzatıp kötölemesine, ilahlarımızı ayıplamasına ve rüyalarınızı aptallık olarak nitelemesine tahammül edemeyiz. Senden Muhammed (s.a.a)'in mukaddesatlarımıza iftira etmesini, önlemeni istiyoruz.

Eğer yapmaz iseniz, seninle ve kardeşinin oğluyla, iki taraftan birisi helak olana kadar savaşacağız..."

Bu sohbet Ebu Talibe oldukça ağır geldiği için Hz. Muhammed (s.a.a) ile görüşerek yeni durumu, ona nakletti, hatırlatma yaparak tüm Kureyş taifeleri ile mücadele etmesine imkanı bulunmadığını söyledi. Diğer yönden Hz. Muhammed (s.a.a) ile Kureyşi baş başa bırakmasına da imkan olmadığını vurguladı. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bu sözleri işitince fikre daldı, sonra

Ebu Talib'in şüphesini ortada kaldırmak amacıyla şöyle buyurdu:

"... Değerli Amcacığım! Allah (c.c)'a yeminler olsun ki eğer güneşi sağ elime ve ayı sol elime verecek olsalar, ki peygamberlik davetimden el çekip müşrik ve putperestlerle mücadele etmeyeyim, hiç bir zaman buna razı olmam ta ki, Yüce Allah (c.c) kendi dinini, müşrik ve putperestlere üstün kılana kadar veyahut ben bu yolda can verene kadar..."

Resul-i Ekrem (s.a.a)hüzünlü bir şekilde yerinden kalkarak amcasının yanını terk etti.

Ebu Talib kardeşinin oğlunu bu halde görünce, o hazreti yanına çağırarak, şehametli ve cesur bir şekilde: "Kardeşimin oğlu, git ve nasıl istiyor isen konuş! Allah (c.c)'a yeminler olsun ki, hiç bir şeyin karşılığında, seni onlara teslim etmeyeceğim." Sohbetinin devamında şu şiiri okudu:

"Allah (c.c)'a yeminler olsun ki, tümü birden senin tarafına hücum edecek olsalar elleri sana yetişmeyecektir, ben -Ebu Talib- toprak yastığına başımı koyup kabir çukuruna defnolana

kadar."

Sen ey Muhammed (s.a.a) davetini aşikar et ki, senin yolunda hiç bir engel olmayacaktır. Onlara müjde ver. Sen bir çoğunun gözlerine nur verensin."

"Beni de risaletini kabul etmeye çağırdın, şüphe yok ki sen benim hayrımı isteyensin."

"Doğrusu davetini öyle bir mekan ve zamanda başlattın ki, emin, şöhretin her yanı kaplamış."

"Ben çok güzel bilmekteyim ki, Muhammed (s.a.a)'in dini şüphesiz en güzel dindir ki sunulmuştur." Kureyş kabilesi arasında Ben-i Haşim taifesi Resul-i Ekrem (s.a.a)'i yüzük kaşı gibi ortaya almışlardı ve o hazreti gözetip korumakta el birliği etmişlerdi. Sadece Ebu Leheb kıskançlık ve inat yüzünden Haşimilerden ayrılmıştı, öyle ki, o hazret toplumsal -Akraba- önünden desteklendiğini görmekteydi.

Putperestlerin, Resul-i Ekrem (s.a.a)'le olan toplantıları yenilgiyle sonuçlanınca, o hazrete karşı yeni ve çeşitli baskıların doğmasına sebep oldu. Müşrikler bu zaman kadar çabaları Hz. Muhammed (s.a.a)'ı ruhsal yönden baskı altına almak idi, bundan sonra baskılarını maddi yöne kaydırarak çeşitli şekillerle uygulamaya başladılar. Müşriklerin bu konudaki girişimleri şunlardan ibaretti:

1- Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'nin evinin taşa tutulması.

2- Putların önünde kesilmiş kurbanların, rahimliklerini ve içkembelerini o hazretin üstüne dökmeleri.

3- O hazretin evinin önüne pislik dökmeleri.

4- O hazretin yoluna diken dökmeleri.

5- Resul-i Ekrem (s.a.a)'in mübarek başlarına toprak savurmaları.

6- O hazretin secde halinde, kafasına koyunun karın pisliğini dökmeleri.

Resul-i Ekrem (s.a.a)'a karşı yapılan eziyet ve işkencelerin devamında "Egbe b. Mucib" Kureyş erkeklerinin toplu olduğu bir yerde, o hazretin boğazını öyle bir sıktı ki, az kalsın ruhu bedeninden ayrılacaktı. Bunlardan öte namert putperestler çocukları tahrik ederek, o hazreti taşıyarak eziyet ve işkence etmelerini sağlıyorlardı..."

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) tüm bu zorluklara canı gönülden tahammül ediyordu ve bu eziyetlerin hesabını insanların Allah (c.c)'ına bırakıyordu ve bazı zamanlar itiraf ediyordu:

"Hiç bir Peygamber benim çektiğim zorluk ve eziyet kadar, zorluk ve eziyet çekmedi."

b) Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Takipçilerine Karşı Olan Davranışlar:

Müslümanlara karşı işkence, hatta Resul-i Ekrem (s.a.a)'e karşı işkenceler aşikar olmadan önce başlamıştı, çünkü putperestlerin onlara fırsat vermelerine sebep yoktu. Putperestler ilk andan itibaren onlara karşı tehdit ve işkencelerine başlamışlardı. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in takipçilerini tanımları hemen dar bir ortama salıp, onları en zorlu ruhi ve cismi işkencelere tabi tutmaları yeterli oluyordu.

Örneğin: "Umeyye b. Halef Cembi" Bilal-i Habeşiye (Allah (c.c)'ın selamı onun üzerine olsun) çok kötü bir şekilde işkence etmekteydi. Öyle ki, Umeyye, öğle vakti taşlar ve kumlar ısınıp yakıcı bir hal alınca, Bilal'i sırt üstü (veya yüz üstü) o sıcak kumlar üzerine yatırıp, büyük taşları onun sırtına veyahut göğsü üstüne yığmalarını emretmekteydi. Öyle ki, kum ve taşların sıcaklığını ölene dek tatması için hareket imkanı kalmıyordu. Umeyye Bilal'a hitaben: "Bu işkenceler, ölüm yetişene kadar veya Muhammed (s.a.a)'dan yüz çevirip Lat ve Uzza ya ikinci bir kez tapmaya başlayana kadar devam edecek!" Bilal, işkence altında yüksek bir sesle: "Ehed... Ehed...." demekteydi.

"Mehzumun" çocukları da Yasir'e, oğlu Ammar'a ve hanımı Sumeyye'ye acımasız bir şekilde işkence etmekteydiler. Onları "Ebteh" çölüne götürüp kumların çok sıcak olduğu bir zamanda onları, kumlar üzerine yatırıp işkence vermekteydiler.

Yasir işkence altında şahadete ulaştı, hanımı Sumeyye'de Ebu Cehlin hançer ile suratına vurmasıyla şahadete nail oldu. Ama Ammar, putperestlerin onca işkencesine rağmen, akide ve imanında sabit kaldı.

O gün Allah Resulü (s.a.a) Yasir ailesinin, işkence altında olduğu bir esnada onların yanından geçtikleri zaman, onlara hitaben şöyle buyurdu:

"Ey Yasir ailesi! sabırla mukavemet edin ki cennet size vaad edilmiştir..."

"Habbab b. Ert'i putperestleri soyundurarak yakıcı bir hal alan kum ve taşların üzerine bırakmaktaydılar, sonunda başını bedeninden ayırarak şahadete ulaştırdılar. Ama o, sabretti ve ömrünün sonuna kadar imanından dönmedi.

Putperestlerin eziyet ve işkenceleri sadece zayıf, fakir ve biçare Müslümanlarla sınırlı değildi, mal ve servet yönünden toplumda önemli bir mevkiye sahip olanlar bile putperestlerin elinden emniyette değildiler. Kureyşliler tanınmış zengin ve otoriteli şahısları dahi, işkence altında eziyet etmekteydiler.

"İbn-i Abbas" Müslümanlara karşı yapılan işkenceler hakkında şöyle söylüyor: "... Her bir Müslüman'ı öyle bir şekilde vurup, sıkıştırıp, açlık ve susuzluk vermekteydiler ki, yorgunluk, halsizlik, zayıflıktan ve yaradan yerlerinde dahi oturamıyorlardı..."

Resul-i Ekrem (s.a.a) tahammül edilmeyen can alıcı işkenceler karşısında taraftarlarını sabırla direnmeye davet ediyordu. Bu sabır ve direnişin sonucunda, Allah (c.c) zaferi size nasip etsin demekle onları cesaretlendiriyordu.

Habbab b. Ert" şöyle bir hadis nakletmektedir: "Bir gün Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in yanına gittim, Kabe'nin gölgesinde oturmuş ve gömleğini mübarek başlarının altına bırakmışlardı ve müşrikler ise bizleri zorlu bir işkenceye tabi tutmuşlardı. O hazrete dönerek: "Elini duaya kaldırmıyor musun? Allah (c.c)'tan kurtuluş istemiyor musun?" O hazret rengi kaçmış bir şekilde oturarak, şöyle buyurdular:

"Sizden öncekileri de işkenceler altında ezdiler, demir taraklarla; derilerini, etlerini, piylerini ve damarlarını kemiklerinden ayırdılar, onlar dinlerinden vazgeçmediler! Testere ile kafalarını ikiye ayırdılar dinlerinden dönmediler. Yüce Allah (c.c) bir binicinin "Senae" ve "Hazramut" arasını kat etme müddeti süresinde onların tüm zorluklarını ortadan kaldırdı. Onlar Allah'ın azabından ve kurtların koyunlarına saldırmamasından başka, hiç bir şeyden çekinip korkmamaktaydılar. Ama sizlerin çoğunluğunuz sabırsızsınız."

8- Habeşe'ye Hicret

Mekke halkının Hz. Muhammed (s.a.a)'i kabul eden Müslümanlara karşı, savaş ve işkenceleri tahammül edilmeyecek bir duruma ulaşmıştı. Bu yüzden Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bir kısım

Müslümanların Habeşe'ye hicret etmelerini istedi, hiç olmasa orada kafir ve putperestlerin işkence ve azaplarından kurtulmuş olurlardı. Bundan dolayı, on bir erkek ve dört kadın Habeşeye hicret amacıyla izin aldılar onlar, rahat ve gözlerden uzak bir şekilde yollarına devam

edip deniz kenarına kadar ulaştılar, limanda demir atmış olan iki ticaret gemisini kiralayarak denize açıldılar.

Öte yandan, Kureyşliler Müslümanların hicret ettiklerini öğrenince, onları deniz kenarına kadar takip ettiler ama onların eserini bile bulamadılar. Müslümanlar Habeşe'ye yetiştiler, üç ay orada kaldıktan sonra, Kureyş kabilesinin iman getirdiği haberini aldılar. O nedenle, sevinçli bir şekilde Mekke'ye geri döndüler. Ama işitmiş olduklarının aksine, müşrik ve putperest Kuryeşliler henüz Müslümanlarla olan düşmanlıklarından el çekmemişler ve ikinci bir kez onlara işkence etmeğe başlamışlardı.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ikinci bir kez Habeşe'ye hicret etmeleri için, emir buyurdu. Bu emri yerine getirmek amacıyla, seksen erkek ve on sekiz kadın Habeşe'ye doğru yola çıktılar ki, onların öncülüğünü de Ebu Talib'in oğlu Cafer ve hanımı "Esmâ" yapmaktaydı. Tümü Habeşe'ye yetiştikleri zaman Habeşe'nin padişahı olan Necaşi, hepsinin hoş geldiklerini söyledi. Orada tasavvur bile edemedikleri bir rahatlığa kavuştular.

Müslümanların Habeşe'ye hicret etmeleri Kureyşlilerin ızdırıp ve endişelerini çoğalttı, özellikle Kureyşliler Müslümanların Habeşe'ye hicretlerinin başlamasından korkuya kapılmışlardı, olmaya ki İşlam daveti Habeşe bölgesini de sarssın, bu yüzden buna bir çare bulma çabasına düştüler. Bu yüzden "Amr b. As" ve "Ammar b. Velid'i değerli hediyelerle Necaşi'nin yanına gönderdiler ki onu Muhacirleri himayet etmekten alıkoysunlar ve onları Mekke'ye geri gönderme ortamını hazırlayabilsinler.

Kureyş'in göndermiş olduğu elçiler Necaşi'nin sarayına vardıkları zaman, şöyle söylediler: "Bizim bir kısım anlamaz ve aptalımız, ata ve babasının dinini terk ederek, sizin dininize bile girmeyerek taze bir din çıkardılar. Bizleri, onları kendi evlerine döndürmemiz için gönderdiler." Habeşe'nin padişahı olan Necaşi, Hristiyan, iyi niyetli, rahimli bir kalbe sahipti ve Kureyş'in göndermiş olduğu kimselerin sözlerine itina etmeyip, muhacirleri çağırarak hakikati öğrenmek istedi.

Muhacirler Necaşi'nin sarayında toplandılar ve Cafer b. Ebu Talib Muhacirlerin önderliğini yaparak, Necaşi'ye hitaben şöyle konuştu: "Ey Hükümdar... Bizler cahiliyet mirasçısıydık, cahillerin yaptığı gibi puta tapıyor, murdar "leşlerle" besleniyor ve her zaman fuhuşla uğraşıyorduk. Rahmetmez, haksızlık ve zorbalık aramızda yaygın bir durumdaydı.

Öyle ki, o daima güçlülerimiz, zayıf ve güçsüzleri ortadan kaldırmaktaydı... Sonunda Yüce Allah (c.c) kendi lütuf ve keremiyle, kendi aramızdan bir Peygamber tayin etti. Bizler onun ve ailesinin doğrulukta, iffette, asilliklerini güzel bir şekilde tanımaktayız. O hazret bizleri bir olan Allah (c.c)'a davet etti ve Allah (c.c)'a ortak ve şerik koştığımızı istedi. Allah (c.c)'tan başka hiç bir şeye örneğin taş ve putlara ki -bundan önce tapmaktaydık- ibadet etmememizi buyurdu.

Aynı şekilde bizleri namaza, zekata, oruca yöneltti. Doğru sözlülüğe, emin olmaya, akrabalara karşı rahimli olmaya, etrafındakilere karşı iyi olmaya, namusunu korumaya, başkasının kanına ve canına ihtiram göstermeye yöneltti. Kısacası, kendini kötülüklerden korumayı, kabadayılık yapmaktan, yetimin malını yemekten, evli kadınlara karşı iftira atmaktan vb... bizleri men etmiştir. Biz o hazretin davetini kabul ederek, Allah (c.c)'ın dinine yöneldik. Bu yüzden, kavmimiz bizlere karşı uygunsuz tavır ve davranışlara yöneldiler bizleri putlara tapmaya pislik ve kötülüklere razı olmaya zorladılar.

Bu hedeflerine de yetişmek amacıyla, öğüt vermekten öteye gidip, bizlere karşı zor kullanıp, hakkımıza tecavüz ettiler. Bu yüzden bizlerde vatanımızdan hicret edip diğer komşu devletler arasından sizi seçip yönetiminiz altına geldik. Sizin burada da zulüm ve siteme uğramamayı ümit etmekteyiz.

Necaşi, Cafer'e hitaben: "Acaba vahiyden bir şeyler biliyor musun?"

Cafer: "Evet" söyleyip Meryem suresini okumaya başladı. Surenin son kısımlarında Hz. İsa (a.s)'ın Allah (c.c)'ın peygamberi olduğu konusuna yetiştiği zaman Necaşi ve yanındaki tüm keşişler ağlamaya başladılar...

Sonra Necaşi muhacirlere hitaben: "Sizin dininizi ve İsa Mesih (a.s)'ın getirmiş olduğu din, her ikisi de bir çeşmeden kaynamakta." Böylece ortamın avantajı Kureyş'in göndermiş olduklarının elinden çıkmış oldu. Bundan sonra ise Müslümanlarla Necaşi arasına fitne sokmak istediler. O günden sonra "Asın" oğlu ikinci bir kez Necaşi'nin toplantısına gelerek şöyle söyledi: "Müslümanlar Hz. İsa (a.s) hakkında acayip sözler söylemekte." Necaşi bu konuda Müslümanların görüşünü araştırmaya başladı.

Cafer b. Ebu Talip cevaben şöyle açıkladı: "Bizim Hz. İsa (a.s) hakkındaki görüşümüz Peygamber (s.a.a)'ın getirmiş olduğu şeydir. Hz. İsa (a.s) Allah (c.c)'ın kulu, onun göndermiş olduğu ve onun ruhudur, Allah (c.c)'ın kelimidir ki onu bakire olan ve kocası olmayan Meryem'in

rahmine bırakmıştır." Cafer'in sohbetinin sonunda, Necaşi elindeki bastonla yere bir çizgi çizerek: Bizimle sizin dininiz arasında bu çizgiden fazla bir mesafe yoktur dedi." Sonra Kureyşin göndermiş olduklarını, tüm hediyelerini geriye vererek sarayından dışarıya çıkarttı.

Böylece Kureyşlilerin Müslümanlara karşı uygulamış oldukları hileler, yenilgiye uğradı. Muhacirler ise rahat bir gönülle, sıcak ve dostluk dolu bir davranış içerisinde Habeşe topraklarında yaşamaya devam ettiler ve dini programlarını en güzel bir şekilde icra etmekteydiler. Ahlaka bağlı kalma, ruhi ve dinin gerektirdiği şekilde davranmayı, yani programlarında onlara uymayı kendilerini mecbur etmeleri, bu konuda oldukça önemli bir role sahipti.

9- Müşriklerin Zorlamalarının Artması ve Müslümanları Her Yönden Muhasara Altına Almaları
Davetin yayılmasına karşı tedbir alma Kureyşlilerin elinden çıkınca ve Kureyşin Habeşe'ye göndermiş oldukları da bir sonuca varamayınca, baskılarını (davetin merkezi olan) Mekke'deki Müslümanların üzerinde yoğunlaştırmaya başladılar. Müşrik ve kafirlerin reisleri, Mekke'de birbirleriyle antlaşmaya vardılar antlaşmanın içeriği şu idi: "Eğer Ebu Talip ortadan çekilip,

Muhammed (s.a.a)'i Kureyşlilere bırakmayacak olursa Kureyşliler, Haşimi'lerle olan irtibatlarını kesecekler." Ebu Talip, onlar arasındaki bu antlaşmayı öğrenince, Resul-i Ekrem (s.a.a)'i gözetip, korumak amacıyla diretince, Kureyşliler antlaşmalarını icra etmeye başladılar. Haşimi'lerle olan alış-veriş, gidip gelme, kız alıp kız verme gibi her çeşit irtibatı kestiler. Bu kararlarını "Anlaşma Mektubu" adı altında bir metin yazıp ve Kureyş'in ileri gelenlerinden kırk tanesi imzalayarak Kabe'nin duvarına astılar.

Bu antlaşmadan dolayı, Haşimi taifesinin bütün bireyleri muhasara altına alındı. Sadece nübüvve ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şahsına karşı olan düşmanlığı aşıkâr ve meşhur olan Ebu Leheb istisna idi.

10- Ebu Talibin Deresinde

Ben-i Haşim, Ebu Talib deresine sığındılar. Ebu Talib kendi ismiyle tanınan derenin etrafına duvar çektirip, gece ve gündüz orayı korumak amacıyla nöbetçiler bıraktı. Haşimiler, Kureş'in diğer taifelerinin kendilerine yönelik aşırı düşmanlıklarından dolayı dereden dışarı çıkamıyorlardı. Sadece iki durumda; birincisi "Umreyi Munferede" yapmak amacıyla, Recep

ayında ve ikinci olarak Zilhicce ayında, Hac mevsimini getirmek amacıyla, Müslümanların muhasara esnasında gizli bir şekilde onlara ulaştırılan yiyecekten başka, yiyecek temin etmeleri de mümkün değildi, çünkü dışarıyla olan her türlü ilişki Kureyşliler tarafından kesilmişti. Dikkat etmek gerekir ki, Müslümanlara gizli bir şekilde ulaştırılan yiyecekler de, onların ihtiyaçlarını gidermeye kafi değildi.

Müslümanların yiyecek ve başka ihtiyaçlarını temin etmek çok zorlaşmıştı. Ebu Talip deresinde, oldukça zahmete ve zorluğa düştüler. Bu durum Kureyşlilerin antlaşmasından üç sene geçene kadar devam etti... Ondan sonra Yüce Allah (c.c), o güveyi Kureyşlilerin yazmış oldukları kağıda musallat etti.

Güveler Bismike Allahumme kelimesinden başka tüm yazıları, hiç bir şey kalmayacak şekilde yedi ve Allah bu olaydan Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i haberdar etti. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bu sırrı Ebu Talibe açtı.

Ebu Talip Resul-i Ekrem (s.a.a)'in bu haberine çok sevinip, derhal onu Kureyşlilere ulaştırdı. Ebu Talip onlara hitaben: "... Benim kardeşimin oğlu tereddütsüz olarak açıklamaktadır ki, Yüce Allah Güveyi sizin yazınıza musallat etmiştir, orada Allah (c.c)'in isminden başka hiç bir şey bırakmamıştır. Ey Kureyş kabilesi, eğer benim kardeşimin oğlunun sözü doğru olacak olursa, ona karşı kötümser olmaktan el çekiniz ve eğer onun sözü doğru olmayacak olursa, onu size teslim edeceğim."

Kureyşliler: "Bu olumlu ve insafli bir sözdür." Sonra antlaşmayı açtıklarında, Resul-i Ekrem (s.a.a)'in doğru söylediğini gördüler. Allah (c.c)'in bu lütfünün meydana gelmesi, Kureyşlilerin kendi aralarında şiddetli ihtilaf ve kargaşalar meydana getirdi. Çünkü onlar, antlaşmanın neticesiz olduğuna dair, birbiriyle kavgaya tutuşarak kendi cephelerini zayıflatmışlar ve öte yandan Mekke'de gözle görülür bütün gelişme ve başarıları Müslümanların nasibi ettiler.

11 - İsra Mucizesi "Gece göçü"

İsra Mucizesi, muhasaranın kırılmasından sonra gerçekleşti ve şundan ibaret idi: Peygamber-i Ekrem (s.a.a) akşam vakti Arap yarımadasında olan Mescid'ul Haram'dan Allah (c.c)'in izniyle Filistin topraklarında olan Mescid'ul Aksaya götürüldü. Akşam görmüş olduğu şeyleri, sabah hazır olanlara açıkladılar. Bu mucize, bir taraftan iman sahibi olanların imtihanı ve onların hak ve hakikate payidar kalmalarını ve öte yandan kafir ve müşrik halkı imtihana tabi tuttu.

Zira onları açık bir ayrılık ve yeni bir zuhurla (ki oldukça fazla çatlamaya sebep olmaktadır) karşı karşıya bıraktı. İsrâ Mucizesi, Kureyş'i oldukça etki altına almıştı, onların bazıları Resul-i Ekrem (s.a.a)'in yanına gelerek Mescid-ul Aksa'nın kendisine has sıfatları hakkında sorular sordular; Hz. Muhammed (s.a.a) Mescid-ul Aksa'yı dakik bir şekilde tarif etti. Hatta Kureyşlilere buyurdu: "Ben-i Filan" kabilesine rastladı ki, onlar kayıp olmuş develerini aramaktaydılar ve onların yanında su kabı vardı ki, Hazret ondan su içtikten sonra, ikinci bir kez önceki gibi üstünü örttü.

Aynı şekilde başka bir kervan olan, "Ben-i Filan" geçti ve şahit oldu ki onlarla birlikte hareket eden filan şahsın, ayağı kırıldı. O hazretin yanında olanlar, başka bir kabile hakkında sorular sordular. O hazret cevaben: "Temimde onlarla karşılaştım." Sonra o kervanın özellikleri hakkında ve taşımış oldukları yük hakkında açıklamalar yaptı ve bunlara ilaveten, onların en önünde şu sıfatlarda bir deve hareket etmekteydi... Ve bu kabile güneşin doğmasıyla Şam'a yetiyecekti."

O hazretin belirtmiş olduğu her şey, harfi harfine doğru çıktı.

Muhterem okuyucuların huzuruna sunulmuş olanlar, "İsrâ" mucizesinin bazı özellikleriydi, ama "Miraç" meselesi, bundan ayrı başlı başına bir mucizedir. Miraç mucizesinde, Hz. Muhammed (s.a.a) müşahade etmiş olduğumuz bu alemde, "Gayb" alemine yükselmiştir. Öyle bir aleme ki cennet, cehennem, peygamberlerin yerleri, Meleklerin yerleri o alemin bir parçasıdır.

Ve bunların hepsinin İsrâ mucizesiyle hiç bir alakası yoktur. Elbette Miracın ne zaman vuku bulduğu hakkında, ihtilaflı görüşler vardır. Bazıları onu İsrâ mucizesinden önce ve bazıları ise İsrâ'dan sonra olduğunu savunmaktalar ve Miracın ne zaman gerçekleştiğini. Allah (c.c) daha iyi bilmektedir ki, Burada dikkat edilmesi gereken önemli nokta, bu iki vakıada şüphesiz Resul-i Ekrem (s.a.a)'in uyanık olduğu bir anda, cism ve ruhuyla birlikte gerçekleşmiş olduğudur.

18- Hüzün ve Musibet Yılı (Ammul Hüzn)

Hakla batılın çekişip durmasında İslâm'ın risaleti ki, Hz. Muhammed (s.a.a) onun bayraktarlığını yapmaktaydı, büyük bir musibetle karşılaştı ve o musibet Ebu Talib'in dünyadan gitmesiydi, (İslâm'ın toplumsal ve siyasi yönden en önde gelen şahsı) ve Hz. Hatice'nin vefatı ki, bu risaletin siyasi yönden desteği olan ve ikinci derecede gelen bir şahıstı, Mekke şehrinde meydana gelen bu iki üzücü hadise, İslâm'ın tarihi hareketinde oldukça eser bıraktığı için,

Resul-i Ekrem (s.a.a) o yılı "Ammul Hüzn" yani hüzn yılı olarak adlandırdılar ve bir defa açık bir şekilde buyurdular ki:

"Kureyşliler her zaman için benden korkmaktaydılar. Ebu Talib dünyadan gidinceye kadar ellerinin bana yetişmesinden aciz idiler."

13- Taif Hz. Muhammed (s.a.a)'in Davetini Kabul Etmiyor

Kureyşlilerin Resul-i Ekrem (s.a.a)'e karşı eziyetlerinin hiç bir sınırı yoktu, her geçen günde çeşitli eziyetler halinde çoğalmaktaydı. O hazret git-gide görülmemiş eziyetlere maruz kalmaktaydı. Bu yüzden, Taif'te İslam'a davet ortamı münasip olabilir, oranın halkı İslam'ı kabul etmeye meyilli olabilir ümidiyle Taife hareket etti.

Mekke halkının o hazretin davetinin karşısında direnmeyi haddinden fazla çoğaltınca ve Habeşede Müslümanlar için emniyetli bir merkez haline gelince, (Habeşe'de Hıristiyanlık resmi din sayılmaktaydı ve oranın devleti, onları himaye etmekteydi.) Dolayısıyla İslam davetini genişletme ve İslam eğitimini geliştirme, muhacir Müslümanlardan alınmış idi ve onlar mecburen razı olmaları gerekmekteydi ki, Habeşe devletinin himayesinde rahat bir şekilde yaşayabilsinler.

Resul-i Ekrem (s.a.a) ortam ve durumunu inceledikten sonra, ümitli bir kalp ile Taife doğru yola çıktı.

Bu yolculukta, Zeyd b. Haris'ten başkası onunla yol arkadaşı değildi, Peygamber (s.a.a) Taif'te ikamet etti, bu süre zarfında Taif'in ileri gelenleriyle, tanınmışlarıyla ve otoriteli şahıslarla görüşmeler yapıp, temasa geçti.

Ama maalesef Taif'in Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in davetine karşı tepkileri, sanki cahiliyete karşı taassupları, direnişleri ve davete eğilimsizlikte Mekke'nin bir parçası gibiydi. Zira tanınmış ve nüfuslu etraflardan olan "Abdu Yalil", "Mesud" ve "Hebib" ve "Emr İbn-i Umeyr"ın çocukları Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in davetini reddederek edepsiz, rezalet ve baş alçaltıcı bir şekilde o hazrete davrandılar.

Taif'in ileri gelenleri, o hazretin davetini ihanet eder bir şekilde reddetmekle yetinmeyip, aptal, cahil ve hatta çocukları o hazrete karşı kışkırtarak, alay ederek söverek ve taşlamak suretiyle o hazrete hücum ve eziyet ettiler. O kadar taş vurdular ki, mübarek ayaklarından kanlar akmaya

başladı ve nurlu kafasını kırdılar.

O hazret perişan bir şekilde "Utbe" "Şeybe" ve "Rebiye"ye ait olan bir bağlıya sığınmak zorunda kaldı.

O hazretin ortalıktan ayrılmasıyla bağırıp, çağrışmalar kesildi ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'de geçici olarak biraz rahatladı. O esnada kalbini tüm kemalatın kaynağı olana (ki tüm güç ve kudretler ondan kaynaklanmakta ve tüm ümit ve arzular ona dönmektedir) yöneltti, acı ve üzüntülü bir halle ellerini duaya kaldırarak, Rabbiyle şöyle fısıldanmaya başladı.

"Ey benim Allah'ım kendi biçareliğimden, zayıflığımdan ve milletin karşısında yapmış olduğum değeri olmayan mukavemetten, sana şikayet etmekteyim. Ey rahmedenlerin en rahimlisi, sensin mustazafların Rabbi, aynı şekilde benimde Rabbim sensin!

Beni kime emanet etmekteisin?! El yetişmeyen bir şahsa ki, beni kendilerinden kovsunlar ve bana karşı kötü davransınlar? Veya düşmanıma ki, önceden ona bırakmıştın?! Tüm bunlara rağmen, eğer üzerimden azabı almazsan, takatım yoktur. Ama senin geniş rahatlığındır ki, kalbimi sevindirmekte. Kalpleri çalan yüzünün nurudur ki, karanlıkları onunla aydınlattın.

Dünya ve ahireti onun vasıtasıyla ayakta tutan azabının benim üzerime gelmesinden veya senin razısızlığının beni sarmasından sana sığınırım. Senin razı olman, senden razı olmaya bağlıdır. Bundan dolayı, senin kapında rızan için başımı kapının eşiğine bırakacağım, ta senin rızanı elde edeyim. Hiç bir değişiklik, güç ve kudret senin iradenin ve isteğinin dışında oluşmaz."

Rabiyye oğulları ki, maceraya şahit idiler, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in başından geçenlere üzülerek o hazrete karşı, kalpleri yumuşadı. Bağda çalışmakta olan köleleri "Adas"ı çağırarak ona hitaben: "Bu üzümlerden biraz, o şahsın (parmağıyla Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'i göstererek) yanına götürerek, ondan üzümleri yemesini iste."

Adas, Rebiyye oğullarının emrini yerine getirerek üzüm tabağını Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in önüne bıraktı. O hazret mübarek elini tabağa uzattığı zaman, mübarek kelime "Bismillah"ı diline getirdi. Adas hayret ile o hazrete bakıp: "Bu bölgenin insanları bu kelimeyi kullanmıyorlar!" Resul-i Ekrem (s.a.a) ona sordu: "Ey Adas nerelisin ve hangi dine mensupsun?"

Adas: "Ben Neyv nevalıyım ve Hz. İsa (a.s)'ın dininin takipçilerindenim."

Resul-i Ekrem (s.a.a): "O temiz ve güzel iş sahibi Yunus b. Mutta'nın vatanından mı?!"

Adas: "Yunus b. Mutta'nın kim olduğunu nereden biliyorsun?"

Resul-i Ekrem (s.a.a): "O benim kardeşimdir, peygamber idi, bende peygamberim."
Adas, beklemeden o hazretin başını kucaklayıp ellerini öpmeye başladı ve Müslümanlıkla şereflendi.

Resul-i Ekrem (s.a.a) Mekkelilerin şerrinden güvende değildi "Muteem b. Ediy" o hazret-i himayesi ve güvencesi altına aldı, böylece o hazret Mekke'ye döndü. Peygamberliğine davetini devamında çeşitli kabilelerle irtibata geçti ve onları bir olan Allah'a davet etti, bu doğrultuda "Kende", "Ben-i Hanife", "Ben-i Amir b. Sese" vb. kabilelere İslamı sundu. Ama onların hepsi İslami daveti kabul etmekten kaçındılar. İş, öyle bir yere ulaşmıştı ki o hazret milleti evlerine kadar takip ediyordu ve şöyle buyuruyordu:

"Kim bana iyilik edip, beni güvencesine almak ister? Kim bana yardımcı olmak ister?" Yine buyuruyordu: "Acaba kim beni kendi kavmi arasına götürmek ister? Zira Kureyş Allah (c.c)'ın emirlerini ulaştırmada, beni engellemekte."

14- Zafer İşaretleri

Hac mevsimi, kabileleri İslam'a davet etmede en güzel fırsattı. Hz. Muhammed (s.a.a) her yıl bu fırsatı en güzel bir şekilde değerlendirme çabası içerisindeydi. O hazretin peygamberliğe seçildiğinin on birinci yılında ki, Hac mevsiminde o hazret "Hezrec" kabilesinden bir gruba rastladı. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Hezreclerden, oturarak onun konuşmasını dinlemelerini istedi. Onlar, o hazretin isteğini canı gönülden kabul ettiler. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) onların arasında oturarak, İslam dinini onlara anlatıp, onları İslam dinine ve bir olan Allah (c.c)'a tapmaya davet etti ve Allah (c.c)'ın kitabından onlar için bir kaç ayet okudu.

Bu olayın sonunda, Hezrec kabilesinden bazı kimseler bir birlerine "Allah (c.c)'a yeminler olsun ki, bu şahıs Yahudilerin geleceğini haber verdikleri peygamberdir. Sakın Yahudiler ona iman getirmekte, sizden öne düşmesinler dediler." Böylece Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'ın davetini kabul ederek İslam'la şereflenerek şehirleri olan "Medine"ye döndüler. Onlar başkalarını da İslam'a davet etmekteydiler, acele ve telaşla bu ilahi dini kendi kabileleri arsında yaymaya başladılar.

Bir yıl sonra, Medine'den on iki kişi Mekke'ye gelerek "Akabe'de Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ile biatleştiler ki: "Hiç bir zaman için Allah (c.c)'a şirk koşmayıp, kötü amellere mürtekip olmamaya ve kendi çocuklarını öldürmemeye ağızlarını töhmet ve iftira gibi şeylerle bozmamaya ve Resul-

i Ekrem (s.a.a)'e hiç bir güzel işte itaatsizlik etmemeye ve eğer bu biatlarına "sözlerine" sadık olacak olurlarsa, cennetin en yüksek makamına erişsinler ve eğer onun sözünü dinlemeyecek ve kulak ardı edecek olurlarsa, işleri Allah (c.c)'a intikal etsin. Yüce Allah kendi iradesiyle onları ya bağışlar veya cezalandırır..."

Allah (c.c)'ın Resulü (s.a.a) "Museyyib b. Emir"i İslam ahkâmını onlara öğretmesi amacıyla, onlarla birlikte Medine'ye gönderdi. Museyyib (Yeni gençliğe adım atmasına rağmen) Medine şehrinde dolanarak milleti İslam'a ve bir olan Allah (c.c)'a tapmaya davet ediyordu. Bu işinde, önceden Müslüman olanlardan destek almaktaydı. Ayeti kerimenin manevi tesiri ve Museyyib'in işinde dirayetli ve başarılı olmasından dolayı "Sad b. Muaz" ve "Useyd b. Hezir" ki, Medine'nin tanınmış ve varlıklı kimselerinden Müslümanlığı kabul ettiler. Bu iki şahsın Müslümanlığı kabul etmeleri, tebliğ ortamına çok faydası oldu ve böylece, İslam dininin Medine şehrinde daha bir yayılıp, çoğalmasına sebep oldu.

15- Akabe'nin Biatı

Museyyib'in Medine'ye gitmesinden bir yıl geçiyordu, o aynı şekilde milleti Allah (c.c)'a ve dine davet etmekte ve İslam ahkâmını Müslümanlara öğretmekteydi ve Kur'an okutmaktaydı. Peygamberliğe mebus olmanın on üçüncü yılının Hac mevsiminde, Museyyib Müslümanlardan oluşan büyük bir grupta ki, iki kadın ve yetmiş erkekten teşkil olmaktadır, Mekke'ye doğru harekete geçtiler.

Önceden gizli bir şekilde yapmış oldukları kararla, Medine Müslümanları "Akabe" denilen yerde gizli bir şekilde Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ile görüştüler, gecenin çoğu gittikten sonra ve Beyt-ul Haramın hacıları uykuya daldılar, Müslümanlar kararlaştırdıkları yerde toplandılar, Peygamber-i Ekrem (s.a.a) de değerli amcaları "Abbas b. Ebu Talib"le birlikte onların toplantısına katıldılar.

İlk olarak Abbas konuşmaya başlayarak şöyle söyledi: "... Doğrusu Muhammed (s.a.a) -nasıl ki bilmektesiniz- bizdendir ve bizler onu Kureyş'in baskı ve işkencelerinden koruduk, çünkü o bizlerin "Ben-i Haşim taifesi" arasında büyük bir değere sahiptir ve kendi vatanında belli mevki ve makama sahiptir. Buna rağmen evini terk edip, sizin tarafınıza gelmek istemektedir. Sizler ona karşı vermiş olduğunuz vaatlere sadık kalabileceğinize inanıyor iseniz sizi vermiş olduğunuz vaadlerle baş başa bırakmaktayız. Ama Resul-u Ekrem (s.a.a)'ı düşmanlarına teslim

etmekten ve onu rüsva etmekten korkup çekiniyorsanız ondan elinizi çekiniz ve bırakın kendi akrabaları arasında yüzü ak olarak yaşasın."

Medineliler şöyle söylediler: "Senin konuşmanı işittik." Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e yüz çevirerek: "Ey Allah (c.c) Resulü (s.a.a) kendi beğenmiş olduğun ve Allah (c.c)'ın beğenmiş olduğu şartların nedir? Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ilk olarak Allah kelamından bir kaç tane ayeti tilavet ettiler ve orda hazır olanları İslam dinini kabul edip onun ahkamlarını yerine getirmeye davet ederek sözlerine şöyle devam etti:

"Benimle aşağıdaki maddelere göre anlaşma yapınız:

- a) Rahat halinizde ve yorgun halinizde, benim sözümü dinleyip emirlerime itaat etmek.
- b) Zorlu ve rahat hallerde, belli ihtiyaçları gidermek için maddi imkanatı temin etmek.
- c) İki asıl olan şeye, iyiliği emretmeye ve kötülükten alı koyma ameline uymak.
- d) Hakkınızı talep etmekte, Allah (c.c)'ı nazara alınız ve sizleri kınayanları, kanamaktan kaçınınız.
- e) Bana yardımcı olunuz.

f) Sizlerin aranızda girdiğim zaman beni, kendinizi, ailenizi ve çocuklarınızı koruduğunuz her şeyden koruyun. Bunu da biliniz ki bu antlaşmaya uyacak olursanız cennet ehlinden olacaksınız..."

Medineliler Resul-i Ekrem (s.a.a)'in sözlerini canı gönülden dinleyip, kayıtsız şartsız kabul ettiler. Hepsi o hazretin şartlarına göre o hazretle biat ettiler. Akabede gerçekleşen ikinci bir biat, iman sahiplerinin kalbinde oldukça büyük eser bıraktı. Sonra Allah (c.c)'ın vaatlerinin peş peşe muhakkak olması, nusretin ve zaferin yakınlığını hissetmekteydiler.

Toplum arasında İslam dini büyük bir makamı ele geçirerek İslam'ın zamanın küfrüne galip geleceği günler on üç yıllık zorluklardan, baskılardan savaşmalardan ve kaçmalardan sonra, Müslümanların gözleri önünde sergilenmeye başlamıştı.

Bu biat, Kureyş üzerinde çeşitli tesirler bırakmıştı ve Kureyş'in ileri gelenleri haberi işittikleri zaman korkuya kapıldılar, öyle ki akılları başlarından gitti. Kureyş'in ileri gelenleri,

Medineli olup da Akabe de Hz. Muhammed (s.a.a)'e biat edenlerin araştırılmalarını emir verdiler. Onlar bulunarak teslim alındılar. "Menzur b. Emrevi"nin nerede olduğunu öğrendiler ama o Kureyşlilerle savaşmaktan kaçtı. "Sad b. Abbas"ı yakalayıp, ellerini boynuna bağlayarak

onu tüyleriyle dar ağacına asmışlardı ve yüz üstü yerde sürükleyerek, feci bir şekilde işkence etmekteydiler, o şekilde Mekke'ye getirdiler. Ama "Muteem b. Ediyi" ve "Haris b. Harb b. Umeyye" ki önceden onunla iktisadi irtibat ve ticaretleri olduğu için, Kureyş'in elinden çıkardılar.

16- Resul-i Ekrem (s.a.a)'in Tarihi Hicretleri

Medine kucağını İslam'a a ınca ve büyük risaletler ve onun tarihi için yeni bir merkez haline gelince, Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Müslümanların Medine'ye hicret etmelerini emretti, böylece din ve imanlarını müşriklerin fitnesinden koruyabileceklerdi. Bu emrin verilmesiyle, hicret edenlerin kervanları harekete geçti. Onlar birbirinin ardıca akşam karanlığından istifade ederek, gizli bir şekilde Medine'ye doğru yola  ıkmaktaydılar.

Müslümanlar mallarını, evlerini dahi din uğruna arkalarında bırakarak grup-grup Medine şehrine geldiler.

Bu esnada Kureyşliler her zaman olduğu gibi, Müslümanların hicretlerini engellemek amacıyla, kendilerini oraya buraya vurmaktaydılar. Zira iman getirenlerin hicret etmesi ve İslam'ın güçlenmesiyle, şirk ve putperestlerin cephelerinin zayıflayacağı korkusuna kapılmışlardı.

Elbette, o ortamda bazı Müslümanların hicret etmesini de engellemeyi başardılar. Hz. Muhammed (s.a.a)'in kendisi de Mekke'de bulunmaktaydı ki, onunda hicret etmesi için emir geldi. Bu emrin gereği olarak, Kureyşlilerin "Dar-un Nudve" denilen yerde toplanmalarından sonra nazil olmuştu. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Medine'ye gitmesi için, Mekke'yi terk etmesi gerekmektedir. Kureyş'in ileri gelenleri Peygamber-i Ekrem (s.a.a) hakkında ortak bir karar almak amacıyla Dar'un Nudve'de toplanmışlardı.

O hazretin şahsiyetinin ve ortamın durumu incelendikten sonra, onlardan biri: "Onu tutuklayın, böylece yapmış olduğu işten alıkonulmuş olur." Başka biri, o hazretin öldürülmesini önerdi ve üçüncü biri, Mekke şehrinden çıkarılmasını önerdi... Kureyş'in büyükleri, o hazret hakkında yapılan dördüncü öneriyi kabul ettiler ki,

o şundan ibaretti: Kureyş'in her taifesi kendi arasından bir şahsı se sin (onların arasında Ben-i Haşim'den de biri olduğu söylenmekte) ve onlar kılıçlarını bir şahısmışlar gibi, Resul-i Ekrem (s.a.a)'e vursunlar, böylece peygamberin kanı, taifeler arasında dağılmış olsun ve Ben-i Haşim o hazretin kanını aramayı kalkışmasın. Kureyş'in ileri gelenleri üsteki kararda görüş birliğine

vardıkları zaman. yüce Allah (c.c) peygamberini onların bu kararlarından haberdar etti

"Ey Resul... Hani bir zamanlar kafir olanlar, seni bağlayıp hapsedmek, yahut öldürmek, yahut da yurdundan çıkarmak için düzenlere baş vurmuşlardı. (Sen işini Allah (c.c)'a bırak) onlar bu düzeni kurarken Allah (c.c)'da cezalarını hazırlamadaydı ve Allah (c.c) hilekarları cezalandıranların en hayırlısıdır."

Kureyşliler o hazreti akşam vakti öldürmeyi kararlaştırdılar, ama Ebu Leheb o hazretin sabaha doğru öldürülmesini önerdi. Ebu Leheb'in önerisi kabul edilerek kılıç kuşanmış şahıslar o hazreti ellerinden kaçırmamak amacıyla akşamdan evin etrafını kuşattılar, sabaha karşı hamle edeceklerdi.

Bu esnada Resul-i Ekrem (s.a.a) Hz. Ali (a.s)'a O Hazretin yatağında yatması için emir verdi. Hz. Ali (a.s) yatağa yatıp, Peygamber (s.a.a)'in yorganını üzerine çekti ve O Hazret düşmanların arasından ayet okuya-okuya dışarıya çıktı.

Sabahleyin elleri kılıçlı şahıslar Resul-i Ekrem (s.a.a)'in yatağına doğru hareket ettikleri zaman Hz. Ali (a.s) onların arasından yükselerek: "Size ne oluyor?!" diye sordu.

Onlar: "Muhammed nerede?! diye sordular. Hz. Ali (a.s): "Beni, onu gözetmem için, nöbetçi mi dikmiştiniz?! Sizler söylemediniz mi onu şehirden dışarı çıkaracağız? O sizlerin aranızdan kendisi çıkıp gitti."

Kureyş'in ileri gelenleri, Ebu Leheb'e doğru yönelerek onu dövmeye başladılar ve ona hitaben: "Akşam bizi aldatarak kandırdın!" Sonra, Peygamber (s.a.a)'i araştırmak amacıyla, dağlara dağıldılar. İzcilikte çok meşhur olan Eba Kerz de onlarla birlikteydi. O Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in izini bularak onu takip edip yanındakileri ta Sur Mağarasının yanına kadar getirdi ve şöyle söylendi: "Muhammed (s.a.a) buradan öteye gitmedi, ya göğe çekildi veyahut yere çekildi.

Resul-i Ekrem (s.a.a) üç gün Sur Mağara'sında kaldıktan sonra ve Kureyş'in onu aramaktan el çektiğine yakın edince Mekke'den kiralamış olduğu bir izci ile Medine'ye doğru yola koyuldu.

Bir kaç gün geçmişti ki Hz. Muhammed (s.a.a)'in mübarek grupları Medine şehrinin dışında olan "Guba" Mahallesine ulaştılar.

Resul-i Ekrem (s.a.a) Guba'da "Ben-i Emru b. Evf" kabilesinin büyüklerinden olan Kulsum b. Hedem'in" evine gitti. Orada Gube Mescidini kurarak Hz. Ali (a.s)'ın gelmesini bekledi, zira Hz.

Ali (a.s)'a mektup yazmıştı ki, emanetleri sahiplerine verip ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in Mekke'den hicret etmeden önce kendisine etmiş olduğu siparişleri yerine getirdikten sonra,
Guba'da o hazrete yetişsin.

Hz. Ali (a.s) Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in siparişlerini harfi harfine yerine getirdikten sonra, bir kaç tane deve satın alarak, annesi "Fatıma Binti Esed" değerli hanımları "Fatime Bint-i Muhammed (s.a.a)" "Fatime Bint-i Zubeyr b. Abdulmuttalib" ve Fatime Bint-i Hamza'yı develere bindirerek, Medine'ye doğru yola çıktılar ve oradaki kimsesiz fakir müminlere de Medine'ye hicret etmeleri emrini verip, düşmanlara yakalanmamak amacıyla, gece hareket etmelerini tekrarladı.

Hz. Ali (a.s) kervanın önünde, git gide Guba'ya yaklaşmaktaydı. Resul-i Ekrem (s.a.a) onları karşılayıp Hz. Ali (a.s)'ı kucaklayarak öptü. Ayrıca Hz. Ali (a.s)'ın haline gözyaşı döktü, zira Kureyşlilerin azar ve eziyet eserleri ve Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in sabır tüketen siparişlerini yerine getirme, mübarek vücutlarında gözle görülür bir şekildeydi.

Allah (c.c)'ın Resulü (s.a.a) Hz. Ali (a.s)'ın yetişmesinden sonra iki gün Guba da bekleyip sonra kervanını Medine'ye doğru harekete geçirdi. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'ın Burada ev sahipliğini yapan Emru b. Avfin çocukları o hazretin etrafını sarak arz ettiler ki: "Ey Allah (c.c)'ın Resulü (s.a.a) bizlerin yanında kal. Bizler ciddi, zorluklara dayanıklı, başarılı, birlik ve beraberlik içerisinde olan ve hakkımıza tecavüz etmek isteyenlerin önünde güçlü bir topluluğuz ve sizi canımız gibi değerli bilip koruyup, gözetiriz."

Resul-i Ekrem (s.a.a) devesini göstererek cevap verdi:**Yani, "Onu serbest bırakın ki görevlidir."

Resul-i Ekrem (s.a.a) devesi kervanın önünde hareket edip gitmekteydi ki Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'ın geliş haberi "Ensara" ulaştı. Ensar, gruplar halinde toplanarak büyük bir heyecanla kafilenin etrafını sardılar. Resul-i Ekrem (s.a.a) devenin önünü açık bırakmalarında ısrar etmekteydi. Kendi halinde hareket etmesini istiyordu. Öğleye doğru "Ben-i Salem" kabilesine vardılar, onlar o Hazretin oraya inmelerini ve dinlenmelerini rica ettiler. O gün, Cuma idi ve o hazretin devesi de Mescid'un Nebi (o hazret gelmeden önce kurmuşlardı,) denin yere yattı. Peygamber-i Ekrem (s.a.a) orada inerek, ilk olarak cuma namazını orada ikame etti ve Mekke'den ayrıldıktan sonra ilk hutbesini de orada okudu, sonra oradan da göç etti. Öyle ki, millet yüzük kaşı gibi o hazreti aralarına almışlardı.

Kadınlar evlerin üzerine çıkarak, bayram ve şenlik sembolü olarak tekbirler söylemeye başladılar

ve çocuklar. "Allah-u Ekber" feryatları atmaktaydılar. Bu hareketleriyle, o hazretin Medine'ye hoş geldiklerini belirtmek istiyorlardı. Millet akın-akın o hazreti görmek amacıyla, birbiriyle yarışmaktaydılar.

Resul-i Ekrem (s.a.a) hiç bir evin önünden geçmiyordu ki, o hazretin önünü kesmesinler "Ey Allah (c.c)'ın Resulü (s.a.a) ayaklarının, gözlerimiz üstünde yerin var, buraya in ve bizim kudret, servet ve yardımımıza razı ol" diyorlardı. Resul-i Ekrem (s.a.a) her an için güler bir yüzle teşekkürlerini belirtmekteydi ve (devesini göstererek) buyurmaktaydı:

Onu bırakın ki görevi vardır" bu durum, o hazretin devesi Mescid'un Nebi'nin yerinde (o zaman Mescit yok idi) diz çöküp, yatmasına kadar devam etti. Resul-i Ekrem (s.a.a) deveden indi. Bu iftiharın sahibi olan "Ümmül Eyyüb" "Halik b. Zeyd"ın hanımı, onları karşıladı. Resul-i Ekrem (s.a.a) ta Mescid'un Nebi ve o hazretin mübarek evi ve civarındaki diğer evler yapılarına kadar Ebu Eyyüb'ün evinde kaldı... Böylece Allah (c.c)'ın risaleti yeni bir döneme girmiş oldu ki bu kitabın ikinci bölümünde onun hakkında açıklamada bulunacağız. İnşallah. Şebahat

Dipnotlar

- Saf/6.

- Al-i İmran/104.

- Ahzab/21.

- Mümtehhine/4.

- Mumtehhine/6.

- Ahzab/21.

- Kenzil-ul Ummal c. 6, s. 217, Hadis, 3829.

- Amul Fil: Ebrehe Kâbe'yi yıkmak amacıyla ordusuyla birlikte Mekke'ye doğru yola çıktığı yıla denilmektedir ki Ebrehe ve askerlerinin çoğunluğu fillere binmiş oldukları için fil yılı olarak tanınmıştır.

- Nehc'ül Belağa Subhi Salih T-1967, s. 300.

- Bihar-ul Envar, Meclisi, Tahran, c. 1, s. 363

- Sebil'ul Hadi vel-İrşad, c. 2, s. 198,

- El Vefa-ul Be Ehval-ul Mustafa, c. 1, s. 133 ve Sabil-ul Hadi ve el Reşad, c. 1, s. 410.

- El Vefa-ul Be Ehval-ul Mustafa, c. 1, s. 133 ve Sabil-ul Hadi ve er Reşad, c. 1, s. 410.
 - Ebvai - Mekke ile Medine arasında olan bir yer.
 - Bakara/89.
 - Misvak ağacıdır ve onunla misvak etmek mustahaptır.
- Sure min Hayatı Muhammed (s.a.a) yazarı Emin Devidar, s. 76, Baskı: Darul Maarif / Mısır.
 - Furuu Kafi kitab'ul Meişe, c. 5, s. 65.
- Akdi Muzarebe: Bir anlaşma şeklidir ki, anlaşma gereği sermaye bir taraftan, işçilik ise diğer taraftan olmakta ve elde edilen kar anlaşma gereği aralarında taksim edilmektedir.
- Bihar'ul Envar, c. 16, s. 9. Sebil'ul Hadi ver-Reşad, c. 2, s. 223. Sire-i İbn-i Hişam, c. 1, s. 201.
- Bihar'ul Envar, c. 16, s. 9. Sebil'ul Hadi ver-Reşad, c. 2, s. 223. Sire-i İbn-i Hişam, c. 1, s. 201.
 - Resul-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurdu: Fıkh'ül Sire, Doktor Muhammed Said Ramazan-ul Buti'nin yazısı sahihi Müslim'in 63. sayfasında naklolanmıştır.
- Önceki senet, buna ilaveten Hayatı Hz. Muhammed (s.a.a) yazar: Emin Devidar, s. 90-91.
 - Bu antlaşmanın "Helf'ul Fuzul" olarak adlandırılmasının sebebi, bu antlaşma Corhem kabilesinden üç şahıs arasında, "Fuzul b. Fezale" "Fazl b. Vedaet" ve "Fazıl b. Haris" yapılan antlaşmadır ve bu isimle meşhur olmuştur.
- Muhammed (s.a.a) Resulullah kitabı yazar: Muhammed Rıza s. 37 ve Tehzib Sire-i İbn-i Hişam. Yazar: Abdusselam Harun, s. 41, Baskı. 3, Kahire 1964. 24. Her iki muhteremin beyanları, önceden naklolmuştu.
- Rüyayı sadıktan maksat: Doğru ve gerçeğe uylaşan rüyaya denilmektedir. Bu konu İlam'ul Vera bi İlam'il Huda kitabında, s. 36'da naklolanmıştır.
 - Alak suresi.
 - Kur'an'dan değerli mufessir-i İlahi Gumşei nakletmiştir.
 - Muddessir Suresi aynı şekilde "Tefsir-ul Mizan" c. 2, s. 79.
 - Şûra/51-52.
 - 29. Aynı kaynak.
 - Tefsir-ül Mizan c. 18, s. 80, Rüya bahsi altında Şuara suresinin 51. ayeti.
- Ahmed Hanbeli'nin Müsned-i, c. 2, s. 368. Hakem'in Müstedrek'i, c. 4, s. 396, İbn-i Esir'in Kamil-i, c. 2, s. 22, El-İsti'ab, c. 2, s. 456
 - Şura suresi.
- Bu hadis Edidi Medalikinde naklolmuştur. Onlardan üç tane kaynak naklolanmakta; Tarihi Taberi, c. 2, s. 217, Kamil İbn-i Esir, c. 2, s. 22, Kenzil'ul Ummal, c. 6, s. 6008.
 - Kamil İbn-i Esir, c. 2, s. 24, Bihar-ul Envar, c. 18, s. 164. Fıkh-ul Sire, yazar: Şeyh Muhammed Gazali, s. 102.

- 37. Kaynağa müracaat edin.

- 37. Kaynağa müracaat edin.

- Hucurat/ 94.

- Tebbet suresi.

- Müdessir/11-28.

- "Tabe" cahil Arapların görüşünde insanı deliliğe sürükleyen bir tane cindir.

- Fussilet/1-8.

- El Resul (s.a.a), yazar: Seyyit Huvi, c. 1, s. 93-94.

- Siret-ür Resul (s.a.a), yazar: Seyid Muhsin Emin Amuli, s. 41-42.

- Siret-ür Resul (s.a.a), yazar: Seyyid Muhsin Emin Amuli, s. 41-42.

- Konunun bazı kaynakları şunlardan ibarettir: Hezat-ül Edeb-i Bağdadi, c. 1, s. 261, Tarihi İbn-i Kesir, c. 2, s. 42, El-Esabe, c. 4, s. 126, El-Mevahib-ul Ledinniye, c. 1, s. 61, Sire-i Helebiyye, c.

1, s. 305, Siret-ul Nebeviyye, Zeyni Dehlan, Bengal Sireyi Helebiyye'nin dipnotundan nakledilmiştir, c. 1, s. 91 ve 211. Şerh-i İbn-i Ebi'l Hadid, c. 3, s. 306.

- Sur min hayatı Hz. Muhammed (s.a.a), s. 151.

- Aynı senedin 157. sayfasında ve Siret-ul Resul (s.a.a)'in 43. sayfasında.

- Lat ve Uzza, Cahil Arapların tapmış oldukları iki putun ismidir.

- Ebteh: Büyük çöldür ki, üstü kumlarla örtülüdür.

- Sebil-ul Hadi Verreşad, c. 2, bab. 15, s. 476.

- Sur min Hayatı Muhammed (s.a.a), s. 156. Sahihi Buhari ve Bihar-ul Envar'da nakl olunmuştur, c. 18.

- Sur min Hayatı Muhammed (s.a.a) sayfa. 158 ve ondan sonraki sayfalar ve Siretür Resul (s.a.a) yazar: Emin, 44-45. sayfalar.

- Siretür Resul (s.a.a), s. 64, Tabakat İbn-i Sa'd, c. 1, s. 173 ve s. 193, Tarihi Yakubi, c. 2, s. 22, Elrü-ül Enf, c. 23, s. 23. Hezanet-ül Edeb Bağdadi, c. 1, s. 252, Tarihi İbn-i Kesir, c. 3 s. 84.

- Muhammed Resulullah (s.a.a) Mahmut Rıza Emin Kahire üniversitesinin kütüphanesi s. 111 Keşful Game Fi Maarifet-ül Eimme, c. 1, s. 116, Tarih-i Taberi, c. 2, s. 222, Tarih-i İbn-i Esakir, c. 1, s. 284, Müstedrek'i Hakem, c. 2, s. 622, Tarih-i İbn-i Kesir, c. 3, s. 222 ve...

- El Vefa be Ehval'ül Mustafa (s.a.a), c. 1, s. 311, yazar: İbn-i Cünnedi, Sirei İbn-i Hişam, c. 2, s. 60.

- Muhammed Resulullah (s.a.a), yazar: Mahmut Rıza, s. 113.

- El Vefa bil Ehval'ul Mustafa, c. 1, 334. sayfadan sonra, Tefsir-ül Mizan, c. 9, Enfal suresi.

- 68. kaynak.

- Elamül Vera be Elamul Huda, s. 59.

- Enfal/30. Tefsir-ül Mizan, c. 9, s. 79.

- 29. kaynak.

- Yasin/9. Tercüme: "Ve (hayır yolunu) önlerine ve arkalarına bir sed çektik ve gözlerini akıllarını da bağladık bu yüzden (hak yolu) onlar göremezler.

- Tefsir'ül Mizan, c. 9, s. 81.

- Eyan-üş Şia, c. 3, Baskı. 3, s. 155.

- Medine Müslümanlarına "Ensar" lakabı verildi ve Mekkeli Müslümanlar ki Resul-i Ekrem (s.a.a)'le birlikte hicret etmişlerdi, onlarda "Muhacirin" lakabını aldılar.Ensar: Medineli .Müslümanlar: Muhacirin: Mekke'den hicret eden Müslümanlar